

Drama Rasmussen schuld van sportbestuurders?

De Leeuwarder Courant van 14 november 2007 beweert in een Hoofdredactioneel artikel dat de belangrijkste oorzaak van het drama Rasmussen zoals de krant dat noemt, de hysterie rondom doping is die de wielersport al jarenlang teistert. Een hysterie geïnitieerd door sportbestuurders die het waanidee van een schone sport aanhangen. Bij de jacht op renners zouden alle normale proporties uit het oog verloren zijn. Door de zware inspanningen die het professioneel wielrennen vraagt moeten wielrenners wel steeds naar nieuwe middelen zoeken, waardoor de lijst van dopingmiddelen steeds langer wordt en de controle ingewikkelder. Dat laatste vergroot volgens de Leeuwarder dan weer de kans op affaires.

Deze redenering is nu écht de wereld op zijn kop zetten. Topsport heeft belang bij een zo eerlijk mogelijke concurrentie. Je zou doping voor iedereen kunnen toestaan, maar die lijn is niet gekozen vanwege de onverantwoorde gezondheidsrisico's. Sinds de dopingreglementering is aangescherpt, zijn er mede daardoor gelukkig minder "onverklaarde" doden. Dat is winst.

Topsporters willen echter winnen. Voor een aantal zal dat gegeven altijd aanleiding zijn om naar doping te grijpen, te onderzoeken of zij hun prestaties met nieuwe middelen die nog niet op de lijst staan kunnen verbeteren. Dat heeft niets met te zware inspanningen te maken. In heel veel takken van sport wordt op topniveau heel veel getraind en gevraagd. Het is ook een illusie dat topsport gezond zou zijn. De meeste sporters kunnen weerhouden worden doping te gebruiken als helder is wat verboden is, waarom het verboden is, dat er een grote pakkans is, en de sancties echt pijn doen.

Dus zouden dopinglijsten alleen middelen moeten bevatten die prestatieverhogend zijn, en dus geen middelen waarvan bestuurders vinden dat zij zich niet verhouden met het imago van sport (marihuana, cocaine etc). Immers er zijn mogelijk meer zaken die zich niet verhouden met het imago van topsport of beter met het rolmodel dat van topsporters wordt verwacht, maar het stellen van regels aan topsporters daarvoor hoort niet in de dopingwetgeving (zie ook interview met Jan Loorbach in de Volkskrant van 15 november 2007),

Vervolgens moeten de regels ook worden gehandhaafd. Sporters en hun begeleiders moeten ook weten hoe dat gebeurt. Wat mij uit het rapport van de Commissie Vogelzang over de zaak Rasmussen het meest is opgevallen, is dat noch de begeleiding van de Rabowielerploeg, noch de renner serieus omgaan met de binnen de UCI afgesproken regels. Het team lijkt zich niet bewust van de regels die gelden, voelt geen behoefte eens een dieper gesprek aan te gaan met een renner die in april al in een mail aangeeft dat hij de trainingkampen in juni in Europa van Rabo maar liever stilhoudt, omdat hij dan geacht wordt in Mexico te zijn. De renner zelf neemt vervolgens herhaaldelijk een loopje met de regels over het invullen van de whereabouts. Misschien daartoe ook verleid doordat zijn "baas" maar half reageert op zijn eerdere mailtje? Hij vult de whereabouts niet of laat in, en denkt daarmee weg te komen. Anderzijds is de UCI ook niet helder over de wijze waarop zij handhaaft. Dat alles heeft de kenmerken van een gedoog cultuur. Zo'n cultuur veroorzaakt in de maatschappij en in organisaties veel ellende.

Dus dopingregels ja, maar alleen middelen op de lijst die de prestatie in een tak van sport verhogen. Ook alleen middelen op de lijst die je kan opsporen, zodat je kunt handhaven. Tenslotte absolute

helderheid over hoe je gaat handhaven, wat de sancties zijn en die dan zonder aanzien des persoons toepassen.

Dat is niets nieuws voor regels die wij in het maatschappelijk verkeer met elkaar afspreken. Ook daar geldt: maak alleen regels die begrijpelijk en te handhaven zijn.

Wat zich in de sport wrekt is dat de belangen in de sport steeds groter worden, de sport ook steeds meer wordt ingezet om maatschappelijke doelen te bereiken, maar de sport nog niet accepteert dat ervaring met wetten en regels in de normale maatschappij ook in de sport gebruikt moeten worden. Als bestuurders daar onvoldoende aan bijdragen heeft de Leeuwarder Courant gelijk. Echter niet op de punten die zij in het debat aanvoert.

Ineke Donkervoort, www.idmanagementenadvies.nl